

Uriel Araujo: Státní převrat ve Francii s Macronem, který odmítl respektovat výsledky voleb

 infokurýr.cz/n/2024/08/30/uriel-araujo-statni-prevrat-ve-francii-s-macronem-ktery-odmitl-respektovat-vysledky-voleb

kurýr

30. srpna 2024

Představte si, že jste hlavou státu čelící domácí krizi. Vynecháte hlasování v parlamentu, abyste si vynutili nepopulární opatření pochybnými metodami (uprostřed velkých protestů), pak použijete nadměrné násilí proti demonstracím. Dále vyhlásíte předčasné volby, abyste neutralizovali radikální politické disidenty, a prohraje je. Pak využijete velkou mezinárodní sportovní událost k získání více času a ignorujete výsledky voleb tím, že odmítnete jmenovat premiéra z vítězné koalice.

Co tedy jsi? Někteří by jistě použili i slovo „diktátor“. Bylo by opravdu těžké popsat tak zvláštní stav věcí jinak než jakýmsi státním převratem, že? V tomto případě by mezinárodní společenství jistě odsuzovalo autoritativní hlavu státu a tlačilo na ni, aby se podřídila výsledkům voleb, že? No, ne nutně, pokud jste Emmanuel Macron. Rychlý pohled na události může nabídnout pohled na hloubku problémů, ve kterých se Francouzi nacházejí.

Nejprve Macron rozpuštěl Assemblée Nationale a rozhodl se vypsát nové parlamentní volby na 30. června (a 7. července na druhé kolo). Reagovala tak na to, že v evropských volbách zvítězila pravicově populistická strana Rassemblement National's (RN), což samo o sobě znamenalo prohru prezidenta. RN, dříve známá jako Front national (do roku 2018) je strana Marine Le Penové, která, mějte na paměti, slíbila stáhnout Francii z vojenského velení NATO v roce 2022, kdy byla (poraženou) prezidentskou kandidátkou. Macron tehdy vyhrál volby, ale Le Penová to slibovala, když šla do druhého kola, a jistě zvedla mnoho obočí mezi pařížským politickým establishmentem.

Jak jsem již psal , popisovat stranu RN nebo evropské populistické strany obecně jako čistý a jednoduchý „fašismus“ není přesné. Červnové opatření francouzského prezidenta bylo v každém případě odvážným krokem k rozdrčení politické skupiny, která je považována za hrozbu. Senátor François Patriat, který je Macronovým spojencem, tehdy řekl : „Prezident má zpět kontrolu. Nyní jedná. Je to konec Marine Le Penové.“ Mnozí toto rozhodnutí kritizovali a obávali se, že by se mohlo obrátit proti němu a vést k tomu, že Francie bude mít „krajně pravicového“ premiéra. To se nestalo. Výsledek ale rozhodně nebyl to, v co Macron doufal.

Předčasné volby, jak bylo zmíněno, byly označeny za riskantní politický hazard. Macron to ztratil. I když výsledkem byl „zavěšený parlament“, Nová lidová fronta nebo Nouveau Front populaire (NFP) získaly větší počet parlamentních křesel , což byla pro prezidenta ponižující politická porážka. Sám Macron však prosí o rozdíl: „nikdo nevyhrál,“ prohlásil . Podle něj „bloky nebo koalice, které vzešly z těchto voleb, všechny představují menšinu. NFP to zpochybňuje : „Nová lidová fronta je bezesporu první silou v novém Národním shromáždění“

Program nové koalice mimo jiné slibuje bojovat s krizí životních nákladů cenovým stropem, zvýšit minimální mzdu a snížit věk odchodu do důchodu, kromě návratu daně z bohatství, kterou Macron zrušil.

Mějte na paměti, že v loňském roce se Macron uchýlil k zcela neortodoxním metodám, aby podepsal svůj kontroverzní zákon o důchodové reformě, což vyvolalo celostátní demonstrace. Vláda reagovala masivním zásahem proti demonstrantům a novinářům, který mimo jiné odsoudila Rada Evropy a Reportéři bez hranic a francouzská Liga za lidská práva. Politický manévr k pokračování důchodové reformy byl popsán jako složitý ústavní převrat, který spočíval v prosazení návrhu zákona (který zvýšil věk odchodu do důchodu) v parlamentu bez hlasování v dolní komoře.

Francie je pod dočasnou správou od zmíněných červencových všeobecných voleb, které pravděpodobně nedokázaly vytvořit fungující většinu v národním shromáždění země. Toto uvázlo na mrtvém bodě. A zdá se, že z toho není cesta ven. 26. srpna tisková zpráva Elysée uvedla, že prezident nejmenuje kandidáta na NFP, protože: „Instituční stabilita diktuje, že by tato možnost neměla být zachována.“ Důvodem je, že jmenováním premiéra, o kterém prezident údajně „ví“, že by „padl“, by pak hlava státu „porušila ústavu, která po ní vyžaduje, aby zajistil stabilitu a nezávislost země“. Ve spleitosti části francouzského poloprezidentského systému je zde jasně vidět vzorec.

Macron, pokud si někdo pamatuje, nazval pařížskou olympiádu „příměřím“ a využil mezinárodní akce k získání času, ale nyní mu mohou docházet výmluvy. V sobotu Jean-Luc Mélenchon (předseda krajně levicové strany La France Insoumise – LFI) oznámil, že členové LFI se nepřipojí k žádné vládě NFP – scénář zahrnující LFI údajně bránil prezidentovi jmenovat Lucii Castetsovou (kandidátku NFP). Ministerský předseda. Macronův odcházející premiér reagoval prohlášením, že „jednostranná aplikace“ politické platformy NFP „by vedla k bezprecedentnímu fiskálnímu nátlaku“ a dokonce k „ekonomickému kolapsu naší země“. Elysée to prostě nemá. Pravdou je, že se zdá, že neexistuje žádný způsob, jak Macron přijmout levicovou vládu. Mezitím pokračuje politická krize.

Člověku pak zbývá záhadná skutečnost, že tak zvláštní situaci, která se odehrává v zemi G7, se nedostává tolik pozornosti v tisku – ani tolik kritiky. Srovnání s pokračující politickou krizí ve Venezuele stačí k závěru, že francouzská aféra je skutečně málo hlášena. Dvojitý metr v každém případě přesahuje žurnalistiku: západní političtí vůdci pocházející z celého politického spektra odsoudili venezuelského prezidenta Nicolase Madura za nedávný spor o prezidentské volby a mnozí naléhají na venezuelskou vládu, aby předložila větší transparentnost ohledně výsledků, a tak na. Žádní významní západní političtí vůdci dosud netlačili na francouzskou hlavu státu,

aby poctila výsledky voleb jmenováním premiéra z vítězné levicové koalice. Je samozřejmé, že pokud by byl Macron lídrem globálního Jihu prosazujícím energetické projekty ve své zemi, nebo kdyby byl „pročínskou“ či „proruskou“ evropskou hlavou státu, pak by to bylo úplně jiné.

Ať je to jak chce, očekává se, že to pro francouzského prezidenta bude ještě těžší. Levice nyní Macronovi vyhrožuje procedurami impeachmentu , o kterých nikdo nevěří, že budou úspěšné, ale co je důležitější, země čelí politické a ekonomické krizi a očekává se, že se demonstrace rozšíří a budou stále násilnější, jako je tomu v jiných evropských zemích. dnes. Jak jsem psal , Macron prosazuje odvážné změny zahraniční politiky, ale zdá se, že domácí problémy se mohou dostat na cestu.

Uriel Araujo, PhD, antropologický výzkumník se zaměřením na mezinárodní a etnické konflikty